

בש"פ 4496/24 - פלוני נ' מדינת ישראל

בבית המשפט העליון
בש"פ 4496/24

כבוד השופט י' כשר

לפני:

העורר:
פלוני
נ ג ז

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי מרכז-
לוד (השופט ע' מיכלס), ב-מ"ת
9.5.2024, מיום 63092-12-23

תאריך הישיבה:
י"ד בסיוון התשפ"ד (20.6.2024)
בשם העורר:

שם המשיבה:
עו"ד לינור בן אוליאל
החלטה

לפני ערר על החלטת בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (השופט ע' מיכלס), מיום 6.5.2024 ב-מ"ת
23-12-63092, במסגרת קבע בית המשפט כי קיימת בעניינו של העורר תשתיית ראייתית לכארה,
לצורך מעצר עד לתום ההליכים.

הרקע לעarer - כתוב האישום

1. ביום 28.12.2023 הוגש נגד העורר, בנו עו' ואחינו חא', כתוב אישום ב-תפ"ח 63084-12-23
(להלן: ההליך העיקרי), אשר תוקן ביום 8.1.2024 (להלן: כתוב האישום). במסגרת האישום הראשון
שבכתב האישום, יוחסו לעורר עבירות רצח בנסיבות חמימות לפי סעיף 301א(1) ו-(7) לחוק
העונשי, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין או החוק) בצוירוף סעיף 29 לחוק העונשין; עבירה שנייה
זהות של רכב או של חלק של רכב לפי סעיף 413ח לחוק העונשין בצוירוף סעיף 29 לחוק העונשין;
և עבירה שיבוש מהלכי משפט לפי סעיף 244 לחוק העונשין. במסגרת האישום השני שבכתב האישום,

יוחסה לעורר עבירה של חבלה חמורה בגין משפחה לפי סעיף 335(א1) לחוק העונשין.

2. על פי עובדות כתוב האישום, לעורר עשרים ילדים משתי נשים שונות להן היה נשוי, האחת היא מ' (הנאשמה 4 בהליך העיקרי), והשנייה היא ג'. במועד הרלוונטי לכתב האישום התגורר העורר בביתו שבחוורה (להלן: הבית או בית העורר) יחד עם מ' ועם ילדיהם, וכן ביתו הקטינה מנישואיו עם ג' (להלן: הבית הקטינה), ואילו ג' התגוררה בעיר לוד.

א', ילידת 1998, הינה בitem של העורר ושל ג'. במועד הרלוונטי לעובדות כתוב האישום התגוררה א' בעיר לוד יחד עם בעלה ושלושת ילדיה הקטנים, ונמצאה בשבוע השלישי להרinya.

لعורר ול-ג' ילד משותף נוסף, הוא עב'. במועד הרלוונטי לעובדות כתוב האישום היה עב' בן 17 שנים, התגורר בלבד עם אמו ג', והחזקק לצרכיו רכב מסווג "טויוטה" הרשום על שמו של אחיו מאחיו (להלן: רכב הטויוטה או רכב המילוט).

במהלך תקופה של מספר חודשים, עובר ליום 30.11.2023 (להלן: יום הרצח), מעת לעת, ביקש העורר מ-ג' לחזור לגור עמו בבית העורר, והוא סירבה לעשות כן. ארבע בנותיהם הגדלות של העורר ושל ג' (להלן: הבנות), ביןיהם א', תמכו בהחלטתה של ג' והתנגדו לבקשתו של העורר. בשל כך, התנצל להן העורר ואימם עליהם בצורות שונות. הבנות, בתגובה, התרחקו מהעורר עד שכמעט נותק הקשר ביניהם.

3. על פי האישום הראשון, במועד שאינו ידוע למשיבה, עובר ליום הרצח, תכנן העורר להמית את בתו א' (להלן: התוכנית או התוכנית להמית את א'). לשם כך, שיתף העורר את בנו הקטין עו' (הנאשם 2 בהליך העיקרי), ליד 19.3.2009, בין 14 ו-8 חודשים במועד הרלוונטי, ואת אחינו הקטין חא' (הנאשם 3 בהליך העיקרי), ליד 17.6.2008 בין 15 ו-5 חודשים במועד הרלוונטי, בתוכנית להמית את א', והשניים החליטו להצטרף לעורר במימוש התוכנית. כך, על פי כתב האישום, ביום 29.11.2023 התכנסו בשעות הערב העורר, בנו עו' ואחינו חא', ובמהלך פגישתם סייכם העורר עם השניים את פרטי התוכנית להמית את א', אשר הוצאה לפועל ביום המחרת.

לצורך הוצאה התוכנית לפועל, ביום 29.11.2023 בשעה 15:30 או בסמוך לכך, הורה העורר לבנו עב' לנוהג ברכב הטויוטה שבחזקתו מלוד לחורה, שם, התקינו העורר, עו' ו-חא' או מי מטעם, על רכב הטויוטה, לוחית זיהוי אשר עו' ו-חא' גנבו קודם לכן, במטרה לטשטש את זהותם בעת הוצאה התוכנית לפועל. לאחר מכן, בשעה 20:30 לערך, הסיע עב' את עו' ואת אח' לוד, כאשר שני האחראונים היו לבושים שחורים ומצוידים במסכות פנים ובסכין. בהגיעם לוד הילך עב' לביתו ואילו עו' ו-

אח' נותרו עם הרכב. סמוך לשעה 05:50 החנו השנאים את הרכב בחניה שלייד ביתה של א' וארבו ליציאתה ממנה. בסמוך לשעה 08:01, יצא א' מביתה עם שני ילדיה הקטינים. בהתאם לתוכנית, לאחר שהבחינו בכר ע' ו-אח', יצא ע' מהרכב כשהוא רעל פנים, עוטה כפפות על ידיו ומחזיק בידו סכין, הסתער על א' והחל לדקור אותה בסכין. א' ניסתה להתגונן מפניו, אולם הוא המשיך לדקור אותה מספר רב של דקירות בגבה, בחזה וברגליה, בעודה שרואה על המדרכה, והכל לנגד עיניו ילדיה הקטינים. כתוצאה ממיעשים אלו הומתו א' ועוברה.

על פי הנטען בכתב האישום, לאחר המעשים המתוארים, אסף אח' את ע' באמצעות רכב הטוייטה, והשניים נמלטו מהמקום לכיוון בית העורר. בהגיעם לבית, העורר קיבל את פניהם, ועזר ל-ע' לפעול על מנת לטשטש את עקבותיו בעוד אח' רץ לבתו. כר', העורר ו-ע' או מי מטעם החליפו את לוחיות הרישוי של רכב הטוייטה חזרה ללוחיות המקורית, השילכו את הסכין באמצעותה דקר ע' את א' למדורה בחצר הבית, והעורר שטף את כף ידו הימנית של ע', אשר נפצעה במהלך דקירותיו את א'.

במטרה לשבש את החוקירה ולמלט את ע' מהמקום נכנסו ע' ואמו (הנאשמה 4) למכונית הטוייטה ועמדו לנסוע מהמקום, אולם בשלב זה הגיע למקום כוח משטרתי והם עוכבו ובהמשך נעצרו החוקירה.

בהמשך, מתאר כתב האישום פעולות שנעשו על ידי חא', בעזרת אביו, בניסיון ליצור "אליבי" ל-חא', וכן פעולות שיבוש שניסתה לבצע מ', אמו של ע' (רעיתו של העורר).

4. על פי האישום השני, כתshaעה חודשים קודם לביצוע הרצח, ביום 19.4.2022 בשעות הערב, ישב העורר בחצר ביתה של א' בלבד, יחד עם שנים מאחיה. מסיבה שאינה ידועה במדויק, תקף העורר את א' והיכה בה באגרופים בפניה, משך את ידה בחזקה מאחורי גבה, אחז בשערותיה ובעט בה בעוד שרוועה על הרצפה, מתחנןת שיניח לה. בעקבות אירועים אלו, יצא בעלה של א' מהבית וניסה למשור את העורר מ-א', אולם העורר שלף סכין ואים על הבעל באמצעותה. לאחר מכן הגיע גם ג' לחצר, הפרידה בין העורר לבין א' ולקח את א' לבית החולים לקבלת טיפול רפואי. כתוצאה ממיעשי של העורר, נגרמו לא' חבלות קשות, היא עברה ניתוח ואושפזה במשך לילה בבית החולים.

החליטו של בית המשפט קמא

5. בהחלטתו של בית המשפט קמא בעניין מעצרו של העורר עד לתום ההליכים, התייחס תחילת בית המשפט לקיומן של ראיותلقאהר למניע של העורר לרצח א' - נקמה על כר'-א' תמכה בהחלטתה של ג' שלא לשוב להתגorer עמו בቤתו שבchorה. ראיות אלו, הדגיש בית המשפט, נבחנות על פי מבחן "אם נאמין", קרי - אם ינתן בסופו של הליך אמון מלא בראיות התביעה, האם יהא בהן כדי לחייב את

המסקנה שהנאשם ביצע את המעשה המוחס לו.

ראיות אלו עלו, לפי בית המשפט קמא, מאירועים קודמים אשר אירעו בין העורר לבין הבנות, ובינהן אי, וכן מתגבותיהם של הבנות לרצח של א'. כך, תיאר בית המשפט קמא כי לאחר שנקבע מותה של א' בבית החולים, ג' טענה בפני שוטרות שהיא במקום כי העורר ביצע את הרצח על רקע רצונו שהיא תחזר להתגורר עמו בחורה, ואף הביעה חשש מיידי וממשי לח' הבת הקטינה אשר התגוררה עם העורר. לאחר שצפתה ג' בסרטונים המתעדים את מעשה הרצח, והבחינה במבנה גופו של הרוצח, טענה כי עז' הוא שביצע את הרצח וכי לדעתה העורר הוא שיישב ברכב המילוט.

במהשך החקירה העידה ג' כי עברה המשותף עם העורר רצוף קשיים וסכסיים, אשר במרכזהם, בתקופה האחרונה, רצונו כי תחזר לגור עמו בביתה שבchorה. עוד העידה ג', כי לאחר שהבנות תמכנו בסירובה של ג' לחזור לגור עם העורר בחורה, הוא היה מאיים עליהם באופן תכוף, ואף שרעף את רכבת של אחת מהן. כן, העידה ג' כי העורר היה מעוניין לרצוח את הבנות, למשל יכול היה לרצוח את ג' עצמה בשל הגנה לה זכתה משפחתה, אשר הרתעה אותה. ביחס לעדויות אלו, קבוע בית המשפט קמא, נכוון לשלב זה של ההליך, כי גרסה של ג' "עקבית, מפורטת ורווית פרטימ ודוגמאות, באופן המאפשר ליתן לה את מלא המשקל הראיתי".

6. תימוכין לדבריה של ג' נמצא בית המשפט קמא גם בעדותן של הבנות, אחיזותה של א', אשר העידו כי העורר נהג לאיים עליהם לאחר שבחרו לתרום בהחלטתה של ג' שלא לחזור להתגורר עימם בחורה. אחת מן האחותות אף העידה, כי באחד המקרים העורר תפסה בצווארה וחנק אותה, לאחר שיצאה מביתה של א'. במסגרת אותה עדות, סיפרה האחותות גם כי הייתה עדה לאיום של העורר על א', וכי העורר אמר לא' שכוכונתו לבצע בדיקת DNA על מנת לברר אם הוא אכן אביה הביולוגי. לגרסה זו נמצא תימוכין בתוצאות בין א' לבין אמא שלה ג'.

נוסף על כך, שתי האחותות הבוגרות מסרו עדויות מהן עלן דברים דומים לגבי התנהגותם האלימה של העורר, כלפי האחות בכל וככלפי א' בפרט. בית המשפט קמא תמן את מסקנתו לגבי קיומן של ראיות לכואורה למניע של העורר, גם בכך שמיד לאחר שנודע לאחת הבנות על רציחתה של א', היא התקשרה למוקד 100 של משטרת ישראל, בעודה בכביש 6, וביקשה הגנה מפני אביה, לאחר שהייתה משוכנעת שהוא "הבא בתור", ומרחפת מעלה סכנה מידית ומוחשית. נוסף על כך, ציין בית המשפט כי אותה האחות העידה שהעורר "אמר לכלם שהוא רוצה לרצוח אותו וכולם מכירים את זה, כולם חשבו שזאת תהיה אני. בגלל זה אני לא יצאת מהבית". זאת, לפי עדותה, לאחר שhai היה.

הסיבה לכך שש-ג' עזבה את העורר בפעם الأخيرة.

7. בית המשפט קמא מצא ראיות לכואורה למניע של העורר לרצוח את א' גם בהתקבויות של א' עם אחיה עב', בהן כתבה לו כמה העורר שונא אותה, וכי היא לא מבינה מדוע הוא מעוניין לרצוח אותה. בנוסף על כך, כתבה א' ל-עב' כי העורר, אמנם לא אמר לה בምפורש כי הוא מעוניין לרצוח אותה, אולם הוא אמר לה כי עו' ואדם אחר מן המשפחה מתכוונים לרצוח אותה. זאת, לדעתה, מארח שחשש לומר מהו זה שמעוניין לרצוח אותה. ראיות אלו נתמכנו גם בכך שבאחד המקרים נמצא ברשותם שייחות הטלפון של העורר, כי באותו היום יצאו שלוש שייחות טלפון ל-א', שתיהם מתוכן לא נענו והשלישית נמסכה כ-6 דקות, ודקה לאחר סיומה כתבה א' ל-עב' כי "אבא מתקשר ומאים ומקלל". בית המשפט הוסיף וקבע כי גרסתו של העורר, בחקירהו, לפיה דזוקא עם א' היה "הכי בקשר", נסתתרת בראיות.

8. לסייעו סוגיית המנייע, כתב בית המשפט קמא כי: "כל שהדבר נוגע לבנות המשפחה, 'הכתובת הייתה על הקיר' והן ידעו על כוונת [העורר] לפגוע באחת האחים, לרבות ב-[א']", וזאת על יסוד האמור לעיל והפירוט הנוסף שבchalטה.

9. בהמשך החלטתו, התייחס בית המשפט קמא לראיות לכואורה אשר קשורות את העורר עם ביצוע הרצח עצמו. תחילה, לעניין זהיו הרכב אשר נכנס לביתו של העורר לאחר מעשה הרצח, ציין בית המשפט כי העורר לא חלק על קיומן של ראיות לכואורה בנוגע למינויים לנאים 2 ו-3 בכתב האישום, עו' ו-חא', ובכלל זה לא חלק על זיהוי רכב הטיוויטה כרכב אשר באמצעותו נמלטו מזרת הרצח והגיעו לביתו של העורר שבחרורה. ביחס לקשר העורר לכלי הרצח, ציין בית המשפט כי כשעתים לאחר הרצח הגיע שוטר לבתו של העורר, ואיתר שני להבי סכין אשר נקבעו תחת אתר מדורה, אשר הקת שליהם ככל הנראה נמסה מהאש, אשר ניתן להסיק לאורי כי הוכנסו זמן קצר לפני כן למדורה. בנוסף לכך, ציין בית המשפט כי נמצא שרידי ברזל על ראש ההברגה (ה-"*בט"*) של מברגה שנתפסה במחסנו של העורר ועל הרגלים המחברים את לוחיות הרישוי של רכב הטיוויטה, באופן המצביע על כך שהלוחיות הוחלפו לאחרונה.

בית המשפט קמא תمر את מסקנתו גם בכך שנמצא גם רכב הטיוויטה, וכן ב证实, בrama הלאורית, כי הוכחה מודעתו של העורר להחלפת לוחיות הרישוי של הרכב. זאת, שמצא, ב证实 הלאורית, כי הוכחה מודעתו של העורר להחלפת לוחיות הרישוי של הרכב. זאת, בהתבסס על התקבויות והודעות קוליות, בין העורר לבין עו' ובין עו' לבין חא', ביום שקדם ליום הרצח. מהודעות אלו עולה, כי ביום הקודם ליום הרצח, דיווחו הן עו' והן חא' לעורר על כך שהם יוצאים לגנוב לוחיות רישוי, ולהחליף את לוחיות הרכב הטיוויטה בהן, וכן על הקשר להבאת הרכב הטיוויטה לביקשתו של העורר. עוד לעניין זה, ציין בית המשפט, כי גם שתיקתו של העורר בחקירהו ואי מסירת גרסה מצידו, נשאות בנפקות ראייתית המחזקת את הראיות כנגדו.

10. בהחלטתו, בית המשפט קמא התמקד גם בראיות לכואורה הקשורות את העורר לתוכנן מעשה הרצח. תחילה, ציין בית המשפט את עדותם של בנו של העורר, עב', אשר ביום שקדם ליום הרצח הביא

את הרכב המילוט מלוד לחורה, לבקשת העורר, וחזר עם הרכב ללוד יחד עם שני אנשים רעולי פנים. כר, לפי גרסתו של עב', לא רק שהגיע לחורה וחזר ללוד לבקשת אביו, אלא גם כאשר פנה לחזור וראה כי ברכבו יושבים שני רעולי פנים (הם עו' ו-חא'), שאל את העורר לפרש הדבר, והעורר ענה לו כי: "ישתוק ולא ישאל שאלות ועלה והם יקחו אותו הביתה". בהתחבס על כר, קבע בית המשפט קמא כי "העובדת ש-[העורר] ביקש מ-[UBE] להביא את רכב הטיוויטה לבתו וחיבר בין [UBE] לבין המשיבים 2 ו-3 [הם עו' ו-חא' - י' כ'] על מנת שהמשיבים יסעו עם עב' ללוד, מלמדת על כר שהמשיב הוא שניהל את האירוע והוא ששלח את המשיבים 2 ו-3 ללוד לצורך ביצוע הרצתה".

בית המשפט קמא התייחס גם לכך שעדותו הנ"ל של עב' ניתנה רק בהודעתו השלישית, כאשר בשתי ההודעות הראשונות מסר גרסה אחרת, לפיה העורר לא נטל חלק בשום צורה במעשה הרצתה של א'. בית המשפט מצא, כי בשלב הנוכחי, הגרסה השלישית היא האמינה ביותר, והיא המשתלבת עם התשתית הראיתית שבתיק. זאת, חרף העובדה שעב' מסר את גרסתו בהודעה השלישית רק לאחר שדיבר עם ג', אשר ביקשה ממנו "להגיד את האמת". בהודעתו השלישית מסר עב', בנוסף לעדות המפלהה כנגד העורר, פרטים בנוגע לרעולי הפנים שנseauו עמו אשר, לשיטת בית המשפט קמא, לא היו יכולים להימסר לו על ידי אמו. כן, בהמשך לכך, ולאחר התחבשות רבה, זיהה עב' את עו' ו-חא' רעולי הפנים, וביקש כי לא יווידע לאף אחד שזיהה את עו' ואת אח', מחשש שיפגעו בו.

11. עדות משמעותית נוספת, אשר בית המשפט ביסס עליה את מסקנתו בדבר קיומן של ראיותanca להשתתפותו של העורר ברצח א', היא עדותה של הבת הקטינה, היא הייתה בת ה-10.5 (במועד הרלוונטי) של העורר ושל ג', אשר התגירה עם העורר, בבתו בחורה, בעת התרחשויות האירועים.

הבת הקטינה מסרה, בפני חוקרת ילדים, שתי עדויות, בהפרש של כשבועיים אחת מהשנייה, כאשר הריאונה נגבהה ימים ספורים לאחר יום הרצח. במהלך חקירתה הראשונה, מיום 4.12.2023 (להלן: החקירה הראשונה), צינה הבת הקטינה כי לאחר הרצח העורר "הכניס" את הרכב שבו אחיה עו' ואדם נוסף, אשר בתחילת לא זיהתה כ-חא'. לאחר מכן צינה, כי מי שנרג ברכב היה חא', אותו זיהתה לפני מבנה גופו. כן, סיפרה בעדותה, כי לאחר מכן ראתה את מ' חובשת את ידו הפעוצה של עון. הבת הקטינה גם העידה, בעדותה הראשונה, כי בעת הרצח נכח ברכב, יחד עם עו' ו-חא', אחיו של אח', ז', פרט שאיננו נכון ושמנכו חזקה בחקירה השנייה (אף היא בפני חוקרת ילדים) מיום 20.12.2023 (להלן: החקירה השנייה).

בית המשפט הוסיף וציין כי החלק המשמעותי ביותר בעדותה של הבת הקטינה, עוד במסגרת החקירה הראשונה, הוא כי הייתה עדה, ביום שקדם ליום הרצח, לשיחת החצר בבית בין עו' ו-חא'. על פי עדותה, שמעה את העורר אומר במהלך השיחה לשנים "CASTRAO אותה יורדת מהבית [עו'] תרד

ו�택וף אותה... תתקוף אותה עם סכין, يعني תן לה מכח".

בית המשפט ציין, כי מtower חשש לזיהום עדותה של הבת הקטינה, נעשו מאמצים לברר אם חלק מהפרטים שסיפורה נאמרו לה על ידי אחר, או אם שיקרה, ולכך עונתה בביטחון כי הדבר אינו נכון.

על גרסתה הנ"ל חזרה הקטינה בחקירהה השנייה. בית המשפט קמא ציין כי נמצאו פערים בהערכת המהימנות על ידי חוקרת הילדים, בין חקירתה הראשונה של הבת הקטינה, לבין חקירתה השנייה. לעניין זה מצאה חוקרת הילדים, כי עדותה הראשונה של הבת הקטינה, חרף "תיאוריה הייחודית" המחזקים מופיעים דינאמיים שעלו בחקירהה", נותרה בלתי רציפה ופרטים מהותיים נותרו לא ברורים. בשל כך, נקבע כי יש קושי להתרשם ממהימנות דבריה של הקטינה. לעומת זאת, עדותה השנייה, בה הוסיפה הבת הקטינה פרטים נוספים, נמצאה כעדות ברמת אמינות גבוהה. כך למשל, הוסיף תיאוריהם מפורטים של האירועים בבית העורר לאחר הרצח, כגון זיהוי חא' על פי מבנה גופו, העובדה שהיא הבחינה בנזול אדום באمبטייה שהיא נראה כמוدم וועוד סילק אותה מהחדר לפני שהספיקה לבדוק ועוד. וכך, גם חזרה על תיאורה את השיחה בה תכננו, לכארה, העורר, עוז ו-חא' את מעשה הרצח, ביתר פירוט, וכן כי נכח תחילת בשיחה זו, אחיו של חא', אשר סייר בקחת חלק במעשים. וכך, נקבע בית להתרשמה של חוקרת הילדים, הבת הקטינה "נשאה אוטנטית ועקבית במסירת הדברים אליהם הייתה חשופה, וכי צפיפותה בסרטון האירוע לא השפיעה על אופן מסירת הדברים". על כן, נקבע בית המשפט קמא, כי אף אם היה קושי בהערכת מהימנותה של הבת הקטינה בחקירה הראשונה, התרשמה חוקרת הילדים במהלך החקירה השנייה כי הבת הקטינה מהימנה ומסירה דברים שחוותה. בהמשך לכך מצא בית המשפט, לעניין הטענה לסתירות בין שתי עדויותיה של הקטינה, כי: "הרי שאין מדובר בסתרות היורדות לשורש העניין באופן המחייב התייחסות אליהן בשלב זה", וממילא אין מקום לדון בעוננות העוסקות במהימנות העודה בשלב של בחינת הראיות ברמה הלכואית.

12. לבסוף, התייחס בית המשפט קמא ל-"תרגיל חקירה" שנערך בגדדי חקירת חא', במסגרת הוכנס חא' לתא ביחד עם אחיו ז' והוקלטה שיכחמו (להלן: תרגיל החקירה). בית המשפט מצא כי לחלופי הדברים בין ז' לבין חא' יש השלכות ראייתיות גם בנוגע לעורר. זאת, משהוקלט ז' אומר לחא', בין היתר: "אמרתי לך [חא'] אל תלך, يا [חא'] אל תלך, אין זהו, הקשบท [לעורר] ולא הקשבת לי!!! אני מכיר שם מישהו רוצה לדפק, רוצה לדפק מישהו אז שילך בעצמו!!! עצמוני!!! ידפק ויחזר, ישרוף, יעשה!!! בעצמו, אסור שימושו יהיה אותו... בטח תמצא שאבא שלו צועק הרגע בבית. [חא'] אל תלך-[חא'] רוצה ללקת!!! מקשיב לך-[עורר] והעורר] כרגע...".

אמנם לאחר תרגיל החקירה הכחש ז' כי אמר את הדברים, ומשועמת עם ההקלטה מסר גרסאות שונות לגבי משמעותה, מבליל להודות בתוכן הדברים. אולם, בית המשפט קמא קבע, כי גרסאותיו הנ"ל של ז' אינן מתיחסות עם השכל הישר, שכן נשמע ז' בהקלטות מדבר בגוף ראשון על דברים שאמר לא-

חא' בעבר ועל תחושות הкусם שלו כלפי חא'. כן, מצא בית המשפט קמא, כי דבריו של ז' בהקלטה מחזקים את עדותה של הבת הקטינה, לפיה שמעה את העורר מדבר עם עו', חא' ו-ז' על תכנית הרצח, וכי ז' סירב לשתף בה חלק.

גם גרסאותיו של חא' לאחר שעומת עם ההחלטה השicana הנ"ל, נמצאו בשלב זה של ההליך כבלתי אמינים. כך, טען חא' כי השניים דיברו בשיחה על אדם אחר, אשרפגש בכਬיש, והציג ל-ז' לרכת עמו למסגד. בית המשפט מצא כי: "נראה, על פני הדברים, שהסבירו של [חא'] לשיחה שהושמעה לו דחוק ומופרך".

13. משכך, קבע בית המשפט כי: "ונOTH שילובן של כלל הראיות שפורטו לעיל, אני קובע شكיותם ראיות לכואורה להוכחת המיחס [עורר] באישום הראשון". אחר כך הדגיש בית המשפט כי: "העובדת ש-[העורר] לא נכח בזירת הרצח אינה מפchiaה מאחריותו לביצוע עבירות הרצח כאמור בצוותא, מכח היומו בעל העניין, ה'מוח', היוזם והמתכנן של תוכנית המתה של [א'], ה'שליח' של יתר המשיכים מביתו,ומי שקהל אותם לאחר שנמלטו מהזירה מיד לאחר סיומה, כל זאת כעלתה מהראיות שפורטו לעיל".

14. בקשר לaiishom השני, קבע גם כן בית המשפט קמא כי קיימות ראיות לכואורה להוכחת אשמתו של העורר בגין המיחס לו בכתב האישום. זאת, בתבוסס על כך שלוש העדויות שנגבו מבعلا של א', מג' ומאחותה של א', תאמו וחיזקו זו את זו. על פי שלוש העדויות, בערב יום 19.4.2022, הבחן כל אחד מהעדים, כי העורר היכה את א' נמרצות, עיקם את ידה מאחוריו גבה, הפילה ארצה והיכה בה בכתף ובפנים. כן, הן בעלה של א' הן אחותה של א' העידו שהמקרה נבע מכך ש-א' סירבה לקבל מהעורר עוגה אשר שלח לביתה. עיגון ראייתי נוספת, מצא בית המשפט קמא בכך שעל פי בעלה של א', בהגיים לבית החולים לטיפול רפואי בפציעותיה של א', מסרו כי היא נפלה באمبטייה, תיאור אשר מסרה גם א', תחילת, בחקירה המשטרתית שנערכה בקשר לאותו אירוע.

בית המשפט קמא דחה בהחלטתו את טענותיו של העורר, על פיין חבלותיה של א' נגרמו בשל אלימות שהפעיל כלפי בעלה. שכן, אף על פי שהתלוונה א' על אלימות מצדיו של בעלה כשנה קודם לאירועים המתוארים במסגרת האישום השני, אין בכך להצביע על כך שהפצעות נושא האישום השני נגרמו בשל אלימות שהפעיל בעלה של א'. בית המשפט קמא הסתרן גם על כך שבחקירתה דאז של א' בקשר לאירועים המתוארים, נשאלת על הקשר שלה עם בעלה, ומסרה כי מאז שהוא נעצר כשנה קודם לכן אין ביניהם כל קשר, כמעט בפעם הראשונה בהם הוא בא לראות את הילדים.

15. בית המשפט קמא הוסיף וציין, כי גם ביחס לאותו נושא האישום השני, שמר העורר על זכות

השתיקה ומסר: "כל מה שיש לי אמרתי לך", על אף שלא מסר כל גרסה בעניין זה לפני כן. את שתיקתו של העורר זקף בית המשפט לחובתו, כמחזקת את הראיות כנגדו, מთוך הנחה שהשתיקה אינה עולה בקנה אחד עם חפותו, שכן ניתן להניח שאדם חף מפשע יחפוץ למסור גרסה אשר תפיג את החשדות כנגדו.

הערר דין

16. במסגרת הערר דין, העורר יצא נגד החלטת בית המשפט קמא אשר קבעה כי קיימות כנגדו ראיות לכואלה, הן ביחס לאיושם הראשוני והן ביחס לאיישום השני, המסתפקות לטעמו עד לתומם ההליכים. עיקר טענותיו של העורר ממוקדות בשלושה מנדబci הכרעת בית המשפט קמא: עדותו של עב'; עדותה של הבית הקטינה; וממצאי תרגיל החקירה שתואר לעיל. נוסף על כך, כפי שיתואר להלן, העורר יצא נגד העובדה שנחקר רק שתי פעמים, וכנגד בכך שבית המשפט קמא ראה את שתיקתו בחקירותיו כמחזקת את הראיות כנגדו. וביתר פירוט:

17. ראשית, העורר טוען כי נוכח העובדה שעב' כבש את גרסתו המפלילה את העורר בשתי הودעותיו הראשונות, ורק בהודעתו השלישית מסר גרסה המסבירת את העורר, יש לראות בעדותו כלל אמונה. יתר על כן, קובל העורר על כך שאומצה גרסתו الأخيرة של עב', חרף העובדה שניתנה רק לאחר שעב' דבר עם אמו ג', אשר בין ובין העורר, לטענתו, סכסוך רב שנים. העורר מוסיף וטוען ביחס לכך, כי אף כאשר נתן עב' את גרסתו الأخيرة, אשר מפלילה את העורר, טען עב' כי אינו יודע מי היו שני רעווי הפנים אותם הסיע לאור יום הרצח, וזאת אותם כ-עו' וחא' רק לאחר שדיבר פעם נוספת עם ג'.

לטענת העורר, אירועים אלו מלמדים כי ג' פעלה כדי לנוט את גרסאותיו של עב', בונה הקטין של ג' המתגורר עמה, במטרה מכונת להפליל את העורר ואת הנאים האחרים. בשל כך, ושל "הделות הטמונה בתכנים אותם מסר" עב', על פי העורר, טוען כי לעדותו המאוחרת של עב' ערך ראייתי מועט, אם בכלל.

18. שנית, טוען העורר כי שגה בית המשפט קמא בקביעותיו ביחס להודעותיה של הבית הקטינה, אשר נמסרו לחקורת הילדים. לטענת העורר, טעה בית המשפט קמא ביחס להודעותיה של הבית הקטינה בשלושה מישורים: בראוי ניתוח נפקות הפערים בהערכת מהימנות חקירותיה השונות של הבית הקטינה; בראוי המשקל הרاءו ליתן ל"ליקויים הרבים" שליוו את שתי החקירה; ובראי מתן המשקל הרاءו לסתירות בתוכן גרסאותיה של הבית הקטינה.

ביחס לאמר לעיל טען העורר, כי חקירותה הראשונה של הბת הקטינה "מתאפיינת בשאלות מדיניות, סתיות וחוסר היגיון בגרסה, תרגום שגוי והתערבות פסולה ומזיקה של המתרגם". יתר על כן, לטענתו, בחקירה הראשונה שמו של העורר כלל לא עלה בהקשר לאירועי הרצח ותכנון הרצח, והפעם הראשונה בה עלה שמו הייתה בחקירה השנייה, לאחר שהבത הקטינה עברה לחזקתה של האם ג'. על כן, לטענת העורר, שגה בית המשפט כאשר יחס משקל לעדotta של הბת הקטינה, משלא הבחן ב"חסר ההיגיון" העולה מהפער בין שתי הגרסאות, והשפעותיה של ג' על העדotta השנייה.

לשיטתו של העורר, גם לא היה מקום לשנות את הערכת מהימנות עדotta של הბת הקטינה, בין הודעתה הראשונה לבין הודעתה השנייה. זאת שכן, אמן בחקירה השנייה מסרה הბת הקטינה גרסה אחרת בעקבות השפעתה של ג'. אולם, לטענתו, השינוי בהערכת מהימנות החקירות אינו נובע מהשינויים בגרסתה, אלא מהצורך של גורמי החקירה בעדות שתסומן כבעל מהימנות גבוהה ותבסס את החומר הריאיתי בתיק. כך, לטענת העורר, זכתה ההודעה השנייה להערכת מהימנות גבוהה, ביחס לראשונה, מטעמים פסולים, ואין מקום להעניק להודעתה של הბת הקטינה משקל ראייתי.

19. שלישיית, טען העורר כי לא היה מקום לתת משקל לתוצאות הבדיקה שנערכו על חא' ועל ז', במסגרתו נשמע ז' נזוף ב-חא' על אף שהקשיב לעורר. לטענתו, דבריו של ז' נאמרו רק בהסתמך על מידע שמסרו לו חוקריו בעת חקירתו, ולא על בסיס מידע אישי. חלק מטענתו זו, מפנה העורר לדבריו של ז' בחקירתו מיום 20.12.2023, בה ציין, ביחס לדבריו שהוקלטו במסגרת תרגיל החקירה, כי: "יכול להיות שאמרתי לו מה היה איתי בחקירה".

20. לבסוף, טען העורר כי היה על בית המשפט קמא להעניק לעובדה שנקרא רק פעמיים משקל לזכותו. זאת שכן, לטענתו, מדובר בהתנהלות חריגה מצד גופי החקירה, בנסיבות של תיק רצח. כן, טען העורר כי שגה בית המשפט קמא גם בכך ששקל לחובתו את העובדה שבחר לשומר על שטיקה בשתי הבדיקות שנערכו. הייתה שלטענתו, מדובר בנסיבות בהן לשטיקתו סיבה מוצדקת. ביחס לכך מפנה העורר לציטוט מ-בש"פ 6722/15 ניג'ם נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (26.10.2015), ממנו עולה כי באותו המקרה לא ייחס משקל לשטיקתו של הנאשם מאחר ששטיקתה זו נבעה מרצון שלא להסגיר את קרוביו. כמו כן, לטענת העורר, אף בכך שעו' ו-חא' הביאו את הרכב אשר, לכואורה, שימוש למילוטם מזירת הרצח, לבתו של העורר, והואיל וביתו של העורר הוא גם ביתו שלעו' ושל מי', אין כדי לקשור את העורר לתוכנו מעשה הרצח, שכן אין ראיות לכואורה לכך שהיא שותף לפעולות השיבוש וההסתירה, ואין לזקוף את העובדה ששחה בעת האירועים בביתו שלו לחובתו.

21. ביחס להכרעתו של בית המשפט קמא בעניין האישום השני, טען העורר, בקצרה, כי שגה בית המשפט, שכן, לטענתו, בגין "עדויות הכבשות" של ג' ושל אחיזותה של א', בזמן אמת מסרה א' גרסה המרמזת כי מי שהכה אותה הוא בעל, ולא העורר.

22. בדיון לפני חזר בא-כוח העורר בעל-פה על הטיעונים אשר נפרשו בכתב העורר כי יש להטיל ספק באמינותו האחונה של עב', שכן, לטענתו, היא הושפעה באופן משמעותי על ידי ג' אשר בביתה מתגורר עב'. כן טען בא-כוח העורר, כי גם אם תתקבל עדותו של עב', מדובר על ידי ג' אשר נסיבתית בלבד ולא בראייה ישירה. אך, הוסיף וטען בא-כוח העורר, כי אין כל ראייה ישירה למעורבותו של העורר בהסתירה ובambilוט עו' ו-חא', וכי למעשה מתקיים "חור ראייתי" אשר מולא על ידי המשיבה בספקולציות בדבר שריפת הסcin באמצעותה בוצע הרצח, החלפתلوحיות הרישוי ועוד.

בהמשך, חזר בא-כוח העורר על טענותיו בקשר לעדותה של הבת הקטינה, ובividוד הדגש, בטיעוני שבבעל-פה, כי לשיטתו חקירתה נוהלה בצורה בלתי הולמת, באמצעות חקרת ילדים ומטורגמנית ולא על ידי חוקרת ילדים דוברת ערבית, ובמצב בו המטורגמנית לא העבירה באופן מדויק את דברי הנחקרת. בא-כוח העורר הוסיף וטען כי הבת הקטינה נשאה שאלות מוחכות, אשר הובילו אותה, בחקירתה השנייה, למסור גרסה לפיה שמעה את העורר מורה ל-עו' ול-חא' לבצע את המעשים שביצעו. עוד טען בא-כוח העורר, כי נתקלו סתיות מSemantic בין שתי העדויות של הבת הקטינה, כי העובדה שראתה את סרטון הרצח טרם החקירות פגמה באמינותן של עדויותיה, וכי היה על בית המשפט קמאות מסקל ראוי לסוגיות אלו בעת ייחוס המשקל המתאים לעדויותיה של הבת הקטינה.

23. בא-כוח המשיבה התייחסה, תחילה, במהלך הדיון שהתקיים בפני, לטענות שהעלתה בא-כוח העורר ביחס לשינוי גרסתו של עב'. בקשר לכך טענה בא-הכוח, כי גרסתו של עב' השנתנה רק בכל הקשור לעדותם בעניין רעולי הפנים שננסעו עמו ברכב, ואילו כבר בגרסה הראשונה מסר כי הגיע עם רכבו לבתו של העורר בבקשתו של העורר.

ביחס לטענותו של בא-כוח העורר בקשר לעדויותיה של הבת הקטינה, טענה בא-כוח המשיבה כי חרב הסתיות בין שתי העדויות, ליבת האירועים המפלילים עליהם דיווחה נותרו דומים מאוד בשתי הגרסאות. כך לגבי השיחה ששמעה הבת הקטינה ביום הקודם ליום הרצח, בה שמעה את העורר מדבר על תוכניות לרצוח את א', והן ביחס לאירועים שהייתה עדיה להם ביום הרצח, כמו חזרתו של עב' עם פנים אדומות לבית, ושתיפת ידיו המדומות של עו' על ידי העורר. כן, הוסיף וטענה בא-כוח המשיבה, כי פרטים חשובים בעדותה של הבת הקטינה הוצלבו עם ראיות אחרות, כגון הפשיעה בידו של עו'.

לבסוף, התייחסה בא-כוח המשיבה גם לטענה כי ז' אמר את הדברים שהוקלטו בתרגיל החקירה על בסיס מידע שסופק לו על ידי חוקריו, ולא מתוך ידעה אישית. לשיטה, טענה זו נתענה על ידי ז' באופן רפואי בחקרתו, לאחר שתיקה והתחמקות ארוכה. כן, טענה בא-כוח המשיבה, כי עולה בברור מההקלטות, מהדברים שנאמרו ושלא נאמרו, ומעוצמת הרגשות בה נאמרו הדברים, כי מדובר באמירות המבוססות על החוויה האישית של ז', בניגע לכך ש-אח' ו-עו' נשלחו לרצוח את א' על ידי

דין והכרעה

24. לאחר שבחןתי את נימוקי העורר, נתתי דעתני לטענות הצדדים בדין שהתקיים בפניי, ועינתי בחומר החקירה - באטי לכלי מסקנה כי דין העורר להידחות. החלטת בית המשפט קמא נcona ומנומקת כבדיע, ואני מוצא כל צידוק להתערב בה.

25. על פי סעיף 21(ב) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכוויות אכיפה - מעצרם), התשנ"ו-1996, יורה בית משפט על מעצרו של הנאשם עד לתום ההליכים המשפטיים כנגדו, אם מתקיים בעניינו שלושה תנאים מצטברים: קיומה של עילת מעצר; קיומן של ראיותلقאה; היעדר חלופת מעצר שיש בה כדי להשיג את מטרת המעצר.

26. בעניינו, העורר מiquid את טענותיו בתנאי השני, הוא קיומן של ראיותلقאה להרשעתו במינויחס לו על פי כתוב האישום.

תחילה, ראוי להזכיר כי נקודת המוצא בערר דין היא כי אין מחלוקת ביחס לקיומן של ראיותلقאה בקשר לאייע הרצת עצמו ובקשר לחלקם הנטען של עז'-חא' ברצת. על כן, בשלב זה, יש להניח כי אייע הרצת התרחש כפי שנטען בכתב האישום.

מכאן, שהעורר מפנה טענותיו כנגד קבועות בית המשפט קמא, רק ביחס לשאלת קיומן של ראיותلقאה לעניין חלקו בתכנית הרצת, והיותו היוזם והמתכנן שלה. ודוק, על פי ההלכה, בשלב זה, העוסק בבקשתו למעצר עד תום ההליכים, די בבדיקה אם בכלל הראיות בתיק טמון פוטנציאלי ראייתי המסייע על מנת להביא להרשעתו הנואשם (ראו, מיני ריבים: בש"פ 24/2215 נאסר נ' מדינת ישראל, פסקה 10 פסקה 18 (30.4.2024) (להלן: עניין נאסר); בש"פ 23/772 מסילתי נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (להלן: עניין זאהה); בש"פ 95/8087 זאהה נ' מדינת ישראל, פ"ד (2) 133, 148 (1996) (להלן: עניין זאהה)).

27. במסגרת בוחנת כלל הראיות בתיק, מורה ההלכה הפסיקה כי, ככלל, יש לבדוק את קיומן של ראיותلقאה, בשלב זה של ההליך, על פי מבחן "אם נאמין". על פי מבחן זה, בעת בוחנת קיומן של ראיותلقאה, על בית המשפט לשאול עצמו אם בהינתן שיאמין לראיות התביעה כפי שהן מובאות לפניי, יהיה בהן כדי להביא למסקנה שהנאשם ביצע את המינויחס לו (ראו, מיני ריבים: בש"פ 23/6285 אלאפקש נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (5.9.2023); בש"פ 24/311 אבו עאמר נ' מדינת ישראל,

פסקה 29 (5.2.2024); עניין זדה, עמודים 163-164). משכך, בית המשפט אינו נדרש, בשלב זה, לבחון את מהימנותן של הריאות המוצגות בפניו, או את המשקל המדיוק אשר יש ליחס להן (ראו, למשל: בש"פ 270/24 אלשאעפי נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (28.1.2024); בש"פ 9052/23 סטמקר נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (8.1.2024)). כלל האמור יש חריג המתיחס לנסיבות בהן בית המשפט מוצא בראיות, כבר בשלב הבדיקה לכואורה, סתיות ופרוכות מהותיות וגליות לעין המצביעות על כرسום ממשי בקיומן של ראיות לכואורה (בש"פ 10/6982 ארביב נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (6.10.2010); בש"פ 8/8031 איתח נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (15.10.2008); בש"פ 8477/12 פינиш נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (29.11.2012)).

28. סבורני כי ישום האמור לעיל על המקרה דנן, מוביל למסקנה כי בדין קבוע בית המשפט כאמור שקיימות ראיות לכואורה ברמה מסוימת לשם מעצרו של העורר עד לתום ההליכים כנגדו.

עיקר טענותיו של העורר מתמקדות באמינותם של עדים והמשקל אשר יש ליתן להודעותיהם בהתאם למאפייניהם השונים. זאת, מתווך ניסיון לשכנע כי בנסיבות העניין מתקיים החיריג האמור להלכת "אם נאמין", אשר יפתח צוהר לבחינת מהימנות ראיות התביעה. אולם, אינני מוצא כי קיימות פרוכות מהותיות וגליות לעין או סתיות מהותיות בראיות התביעה, מהן ניתן ללמידה כי המקרה דנן נופל לגדר החיריג. אדרבא, ראיות התביעה משתלבות זו בזו לכדי תמונה קוורנטית, אשר יוצרת מארג ראייתי הדוק די לשלב זה של ההליך הפלילי. על כן, משאין המקרה שלפני נופל בגדרי החיריג להלכה, העורר נותר עם טענות כנגד מהימנות ראיות התביעה אשר מוקמן להתרבר בגדרי ההליך העיקרי, וכי בכך כדי לדוחות את עררו.

29. אמשיך ואתייחס להלן, בקצרה, לעיקר טענותיו של העורר: העורר מכוען חלק נכבד מטענותיו, כנגד קביעתו של בית המשפט קמא לפיה ישנן ראיות לכואורה לקיומו של מניע מצד העורר לרוץ את בתו א'. אולם, ביחס לכך, טענות העורר דחוקות ביותר, אפילו ביחס לטענותיו האחרות התוקפות את מהימנות ראיות התביעה. טענתו המרכזית ביחס לכך היא, כי ככל שאכן המניע המזוהה לו נבע מהסכsoon עם ג', היה סביר יותר שירצח את ג' ולא את א'. טענה זו אינה רק טענה חלשה מיסודה לערעור מהימנות ההודעות שמסרו בעניין זה, בשלב זה, אלא ש-ג' עצמה נתנה לכך הסבר המניח את הדעת, לצורך שלב זה, לפיו היא זוכה להגנה מצד משפחתה, המרתיע אותה את העורר.

30. סוגיה נוספת בה ממקד העורר את טענותיו, היא מהימנות הריאות הקשורות אותו, לכואורה, לתכנון, ייזום וניהול תכנית הרצח. בעניין זה, עדות מרכזית המסבירת את העורר, היא עדותם של בני עב'. טענתו הייחידה של העורר כנגד עדותם של עב', אשר הינה נconaה כשלעצמה, היא כי את עדותם הנ"ל מסר עב' רק בהודעתו השלישית ואחריו שיחקה ביניהם ג'. עם זאת, גם לטענה זו של העורר ניתן הסבר משכנע, שכן לשלב זה של ההליך, והוא כי התערבותה של ג' הסתכמה בכך שהפצירה ב-

עב' "תגיד את האמת".

נזכיר כי העורר הוא אביו של עב', עו' הוא אחיו -חא' הוא בנו דודו, אין זה בלתי סביר, על פניו, שלא מיהר למסור עדות המפלילה אותם ברצח. אין זה גם בלתי סביר, על פניו, שאמירה מצד אמו ג' "תגיד את האמת" הביאה את עב' למסור עובדותאמת שלא היה מוכן למסור קודם לכן.

משכך, אין בעובדת היהת עדותו של עב' עדות כבושה, כשלעצמה, כדי לפגום בקיומן של ראיות לכואורה (ראו: [בש"פ 2607/2 פיניין נ' מדינת ישראל, פסקה 15 \(18.4.2010\)](#); [בש"פ 5627/22 מיזדיק נ' מדינת ישראל, פסקה 26 \(18.10.2022\)](#); [בש"פ 13/1242 דעאס נ' מדינת ישראל, פסקאות 8-9 \(14.3.2013\)](#)).指出 כיvr כרך הוא אף לעניין משקללה של עדות כבושה שלא בהקשר של בחינת קיומן של ראיות לכואורה, ראו: [ע"פ 6858/04 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 16 לפסק דין של השופט י' עדיאל \(8.9.2005\)](#)). מעבר לכך, עדותו של עב' בהודעתו השלישית גם מתיחסת עם כלל הראיות בתיק, באופן המחזק את עוצמתה.

31. ראייה מרכזית נוספת אשר העורר תוקף, היא עדותה של הבת הקטינה, אשר נפרשה על פניו שתיה הודיעות שמסירה לחוקרת ילדים. תוכן הודיעותה של הבת הקטינה מעיד לכואורה על שיחת של קשר רפואי לבת הקטינה, ובעיקר את האופן בו בוצעה החקירה והשפעתה של המתורגמנית על עדותה של הבת הקטינה, ואת מסקנת חוקרת הילדים לגבי אמינות ההודעה השנייה.

חלק ניכר מטעינו הקדיש העורר לטענה, לפיה צפיה בעדותה המצלמת של הבת הקטינה ויען בתמליל העדות חסרים כי אנו מצאים בגדיר החיריג להלכת "אם נאמין". אולם, צפיתי בחלוקת מתיעודן חקירותה של הבת הקטינה, ועיינתי בתמיליים, ואני סבור כי ניתן לומר שבית המשפט קמא שגה במסקנותיו. אולם, ישנו חלקים בעדותה של הבת הקטינה לגיביהם ניתן לטעון כי ישנן סתרות כאלו ואחרות וכן מעורבות יתר של המתורגמנית מעבר לנדרש ובאופן שאינו רצוי. אולם, סתרות אלו, ככל שהן קיימות, ואני קובל מסמרות לעניין זה, הין ביחס לעבודות משקלן, על פני הדברים, אין רב, ובאשר למעורבות המתורגמנית אף בכך אין, בהקשר הרלוונטי לבחינת ראיות לכואורה, כדי להביא לכך שהעדות של הבת הקטינה תצדיק שימוש בחיריג להלכת "אם נאמין".

לモתר לציין כי הטענה, שבשלב זה נטעןת בכלל, לפיה הערכת עדות הבת הקטינה על ידי חוקרת הילדים אינה משקפת כביכול את עמדתה המקצועית אלא רצון לשיע לתביעה, אין בה כדי לגרוע באופן כלשהו ממשקללה הלכאי של חוות הדעת.

32. לבסוף, טען העורר גם כנגד תוכרי תרגיל החקירה, והדברים שאמר ז' במסגרתו. עיון בחומר החקירה מעלה כי אין כל טעות בקביעותיו של בית המשפט כמו בקשר לתוכרי תרגיל החקירה. האמירה בתרגיל החקירה, על פניה, תומכת בכך שהעורר הוא שביקש מחה' לבצע את הרצח במקום, וכי ז' ניסה לשכנע את חא' שלא לעשות בבקשתו של העורר, אבל חא' לא השתכנע.

33. לעניין האישום השני, מתקיימות עדויות ראייה מובהקות אשר קשורות את העורר לאירוע, וمبرסות את מעשיו של העורר כפי שנטען בכתב האישום. העורר העלה ביחס לכך רק טענות כנגד מהימנות הראיות, אשר גם הן נתענו על דרך הכללה ואין בהן כדי לסייע לעורר בשלב זה.

34. מכל האמור לעיל מתקבלת תמונה ברורה: בהתבסס על הנחת המוצא המועוגנת בהלכת "אם נאמין", לפיה אין להידרש בשלב זה של הלייר לבחינת מהימנות ראיות התביעה, הראיות הקיימות בתיק עומדות ברף הנדרש לצורך מעצר עד לתום ההליכים, באופן מובהק, ולא קושי. כלל טענות העורר מתמקדות במישור מהימנות, ולא זו העת להכריע בטענות אלו. הטענה שבנסיבות העניין ראיות התביעה, כל אחת לחוד וכולן ייחדי, נופלת בגדרי החיריג להלכת "אם נאמין", אינה מבוססת ואין מקום לקבלה.

סיכום של דבר

35. בהתאם לאמור לעיל, ולאחר בחינה של טענות העורר וחומר החקירה בתיק, הגיעתי לכל מסקנה כי קיימת במקורה בו עסקין תשתיית ראייתית לכואורה מספקת למעצרו של העורר על לתום ההליכים המשפטיים כנגדו, כך שדיןו של העורר דין להידחות.

ניתנה היום, ט"ו בתמוז התשפ"ד (21.7.2024).

שפט